

ningerne er Stigninger paa, hvad jeg vil kalde: Lønningskontoen. Ind under Lønningskontoen regner jeg ogsaa Udgiften baade til Uniformer, til Leje af Kontorlokaler, hvor saadanne skal lejes, o. s. v., og jeg lægger ingen Skjul paa, at jeg har Betænkeligheder ved den stærke Stigning, der er i saa Henseende. Alene paa det Afsnit, der hedder Lønninger under Generaldirektoratet — men saa tager jeg ganske vist som nævnt „Uniformer“ o. s. v. med —, er der en Stigning paa 50,000 Kr. Paa det Afsnit, der hedder Distriktsledelsen, er der en Stigning paa den samme Konto paa over 90,000 Kr. I Anmærkningerne til det paagældende Afsnit vil man ogsaa Gang paa Gang se gentaget: Da det har været nødvendigt at faa mere kvalificerede Mænd til den og den Post, foreslaas det, at Stillingen rykkes op fra f. Eks. 17de til 18de Klasse eller fra 18de til 20de Klasse, eller: Det har ikke været muligt at udføre Arbejdet med det hidtilværende Personale, og som Følge deraf maa det forøges med saa og saa mange. Jeg vil ikke gøre nogen som helst Indsigelse mod Nødvendigheden af at lønne de paagældende bedre eller at flytte dem op i højere Lønningsklasse, ej heller mod at forøge Personalet, for begge Dele er sikkert nødvendigt, ikke mindst under de nuværende Forhold, mine Betænkeligheder refererer sig udelukkende til, at det herved viser sig, at der ikke er opnaaet det ved den nye Lov om Statsbanernes Styrelse, som man havde tilsigtet, nemlig en Simplificering af Administrationsmaskineriet, hvorved man navnlig skulde undgaa de mange Skrivelser frem og tilbage. Uden at komme dybere ind paa dette skal jeg minde om, at Jernbaneudvalget af 1911 i sin Tid kom med et kønt Regnestykke om, at naar vi nu fik den nye Ordning, vilde der kunne spares saa og saa meget i Generaldirektoratet og saa og saa meget ude i Kredsene, men det er jo — jeg maa vel desværre sige som sædvanlig — saaledes, at enhver ny Ordning kræver nyt Personale, der skal flere Skrivemaskiner i Gang. Saaledes er det ogsaa gaaet denne Gang. Jeg har for Resten ingen Sinde været i Tvivl om, at det vilde gaa saaledes; jeg har ikke troet paa de Forhaabninger, som Jernbaneudvalget nærrede til den nye Ordning, men der er den yderligere Betænkelighed ved denne Stigning i Antallet af Personalet og i Arbejdet paa de mange Kontorer, at det ikke er den endelige Ordning, her foreligger. Da man havde Vanskelighed ved at opnaa Enighed

mellem Folketinget og Landstinget om Statsbanernes Styrelse, skete der i sidste Øjeblik det, at man, da man ikke kunde blive enig om at trede Ledelsen, nøjedes med foreløbig at lave en Todeling. Saa skulde man senere, naar Udviklingen havde vist, hvorvidt det var nødvendigt eller ikke, gaa til Oprettelsen af en tredje Del. Nu ved jeg ikke, hvorledes Resultatet er blevet i Lovens første Virksomhedsaar. Dens Bestemmelser skulde være fuldt ud gennemførte til den 1. Oktober 1916, saa Loven har altsaa virket et Aar; men jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt der er gjort tilstrækkelige Erfaringer til, at man kan se, om Tredelingen er nødvendig eller ikke. Men hvis vi om kortere eller længere Tid skal have en ny eller en delvis ny Ordning, hvorefter der skal oprettes et yderligere Antal Kontorer — det, som i Loven kaldes Hjælpekontorer — ude omkring i Landet, ser jeg med ikke ringe Ængstelse paa den stærke Forøgelse af Personalet, som allerede er paakrævet ved den nu delvis gennemførte Nyordning. Efter mine Erfaringer er det, som sagt, altid gaaet saadan, at enhver Nyordning har paakrævet nye Tjenestemænd. Jeg vil gerne være med til at give Tjenestemændene et ordentligt Vederlag, og det er min Erfaring, at de ogsaa yder et godt Arbejde, men jeg vil nødig være med til, at vi skal have en saadan administrativ Ordning, at man sætter mange Mennesker i Arbejde med noget, der i og for sig er overflødig, og som maaske i mange Tilfælde endog sinker de Arbejders Udførelse, som de paagældende beskæftiger sig med, netop fordi Ordningen ikke er tilstrækkelig — om jeg maa bruge det Udtryk, der er brugt saa tidt — forretningsmæssig, men alt for bureaukratisk.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger om Statsbanernes Budget for dog ikke i alt for høj Grad at skuffe den højtærede Trafikminister, som det glæder mig nu er kommet til Stede, og for muligvis at fremkalde en Udtalelse fra ham om, hvilke Erfaringer man har gjort med Hensyn til den nye Ordning af Statsbanernes Styrelse, og om, hvorvidt vi maa forberede os paa om kortere eller længere Tid at faa et Forslag — det er ikke et Lovforslag, som skal gennemføres, men et Forslag, som skal vise sig ved forøgede Udgifter paa Finansloven — om en yderligere Deling, en Decentralisering, skal jeg vel sige, der medfører Ansættelsen af et meget betydeligt Antal Tjenestemænd. Jeg erkender, at det maaske ikke er den højtærede